

De wolf in de verkeerde wereld, deel 2.

(Door Wolf)

Kinderen hebben de toekomst, maar worden al als baby keihard een richting in gestuurd en dat moet echt stoppen Sarah! Volwassenen gunnen kinderen vaak geen echte kansen. Ik woon in een buurt waar veel kinderen zijn met een grote open tuin met veel water en ik kom regelmatig een praatje doen, ik speel met ze. Ze moeten kunnen spelen en lol trappen, een zorgeloze jeugd hebben.

Je helpt me om van het kleine-kind gevoel af te komen onder de stichting waar ik nu zit. We vormen een goed team Sarah. Ik hoop dat ik je nog meer tot het denken kan zetten tot grote ideeën. Ik ben uiterst eerlijk en open in alles dus dat zal wel lukken.

Die ouders van de kinderen met wie ik speel in de tuin, kijken mij vaak vreemd aan van: Waarom doet die jongen dat? Ik wil kinderen begrijpen en ik kijk ook hoe de ouders zijn. Heb vaak het gevoel dat ouders hun kinderen als een soort vuil zien, als een soort vermoeiend iets van: Waar ben ik Godsnaam aan begonnen? Zonder echte kansen en mogelijkheden voor die kinderen te bieden. Zelf ik ben soms bang als ik de ouders van die kinderen zie... Kinderen verdienen alle kansen maar dat wordt de kop in gedrukt door de Westerse samenleving.

De waarheid is vreselijk hard; dat we zo tegen de natuur in gaan. Zo heeft bijna niemand nog een toekomst in de toekomst zelf. De zwakkere liggen alleen nog maar onderaan. Kinderen zijn meer gebonden tot de natuurlijke aard net als dieren. Waarom dwaalt de mens zo af tegen de natuur in?? Is het een soort vloek of zo die over ons heerst?? Die vraag wil ik weten. Ooit kom het te weten!

Ik ben beschermd opgevoed. Mijn ouders hadden vroeger veel geduld met mij, lieten mij mijn gang gaan. Mijn jeugd was ongestoord. Thuis was veilig. Op school had ik problemen met mensen. Ik werd niet gepest door de andere kinderen. Meer door de juffen en meesters. Ik kreeg veel straf, werd de klas uit gestuurd. Ze hadden wat tegen me, leek het. De kinderen leken met me mee te leven. Ze keken me na als ik de klas uit moest. Ik had ook een paar vrienden die voor me opkwamen, ze gingen tegen de leerkracht in. Door de problemen op school moest ik onderzocht worden. Volgens stichting Mindcontrol had ik behandeling nodig. Door het observatieklinikum zijn mijn ouders helemaal veranderd! Ik kan mij herinnerden dat mijn zus heel veel moeite met mij had als tiener en vaak niet wist hoe ze met mij op moest schieten. Mijn vader ging toen heel boos tekeer bij mijn zus. Hij kwam voor mij op, alleen op een hele verkeerde manier: "Lieve dochter, onze Wolf is ziek in zijn hoofd" Ik voelde me nergens meer betrokken tot het gezin. Voelde me dus erg eenzaam en dat ging zo jaren door. Waarom word ik gewoon niet met rust gelaten, zoals ik ben?? Het doet pijn hoe gevoelloos mensen doen. Daarom zat ik jaren gevangen in mijn leegte, alleen in mijn kamer Nu ik ook begeleid woon, wil ik eigenlijk de deur niet meer uit.

Omdat waar ik ook kom mensen zich niet in mij kunnen inleven. En dan geven ze de diagnose dat autisten zich niet kunnen inleven in anderen, dat is echt belachelijk!!

Iedereen heeft kansen toch? Waar ligt mijn kans dan? Alles ligt voor het oprapen, ik kan geweldige dingen bereiken, maar ik word tegengehouden als het ware, niemand gunt mij de kans. Daarom gun ik mensen mijn vriendschap niet meer...

Zij zien mijn autisme als een stoornis, niet als een gave.

Mensen die zo denken gunnen niemand zijn geluk, alleen het geluk voor zichzelf.

*mezelf zien als een wolf die geen mens kan vertrouwen
maar ik laat mensen toe die vanuit hun hart kunnen spreken
zonder iemand te kunnen breken
mensen zijn eng en raar gevoelloos zonder 1 snaar
niemand zal echt zien wie ik werkelijk ben
er zal altijd wel iets zijn dat mij tegen zal houden
iedereen gunt zichzelf zijn geluk
vanuit hun macht, niet vanuit hun hart
de mens zal daardoor ook zijn eigen ondergang scheppen
zonder mij laten we hopen
want ik neem nergens meer deel aan
vertrouw alleen mensen die vanuit hun hart handelen!!!
die maken de wereld draaiend tot 1 geheel*

*ik vind mensen nog steeds eng als het zo zit
vertrouw alleen mezelf
in mijn eigen wereldje
maar ik ben het lichtpuntje zelf
dat ik iedereen wel mijn kans geef bij zichzelf
en dat wil ik ontraadselen hoe mensen werkelijk in hun hart zouden zijn*

Ik heb vreselijke trauma's gehad in het observatieklinikum. Dat kinderen zo gilden. Zo onbegrepen. Ze werden vast gebonden als ze moesten stoppen met wat het personeel noemde "Doe niet zo moeilijk, klein misbaksel"

Mijn ouders haalden mij daar weg omdat ik helemaal niet meer wilde leven. Ik zat compleet in waanzin en hopeloosheid in mezelf

Gelukkig kwamen ze daar mij ophalen om mij thuis te houden

Omdat ik het niet kon verdragen hoe die kinderen werden geplaagd door grote machten van de samenleving!!)

Mijn ouders luisteren nog steeds niet naar mij. Ze gaan helemaal mee met stichting Mindcontrol. Zoals de psychiatrie en de zorg me ziet, zien mijn ouders me. Als ik probeer met ze te praten, gaan ze een felle discussie aan. Ik wil helemaal geen discussie, ik wil ze iets duidelijk maken.

Ik zei dat ik van de medicijnen af wil. Dan zegt mijn moeder: "Maar je hebt het nodig".

Ze vinden ook: "Jij zit goed daar waar je nu woont, je wordt daar goed behandeld".

Toen ik daar tegenin ging, zei mijn moeder ook: "Al toen je geboren was, had ik problemen met jou, Wolf"

Henk en Tamara van Positieve Nood willen met ze praten. Mijn vader reageerde heel laf toen ik dat vertelde. Hij wil ze niet kennen, geen kans geven. Ik heb ook een visitekaartje en folder van Positieve Nood gegeven. Ze doen er niets mee! Ze tonen helemaal geen emotie. Ze staan

helemaal achter stichting Mindcontrol. Toen ben ik meteen weggegaan. Ik riep huilend: "Jullie luisteren niet, jullie geven me geen kans!" Door de regen ben ik naar huis gefietst.

Mijn diepste wens is dat ik helemaal zonder de stichting kan leven en buiten de zorgverlening kan blijven. Want ik weet dat dit onzin is waar ik nu onder leef. De begeleiding houdt mij in de gaten maar ik hou hen ook in het strak vizier.

Ik heb de trucjes inmiddels wel redelijk door, hoe ik ze van me af kan houden. Ik wil een balans hebben tussen de begeleiding en de cliënten!

Een goede vriend van mij ging weg bij het begeleid wonen en komt nooit meer terug.

Ik heb tegen de begeleiding gezegd: "Het is maar beter ook dat hij weg is". Wat het personeel weer zei: "Haat je hem dan zo erg?"

"Nee, integendeel, ik ben blij voor hem, en zo lopen jullie leeg, weer een cliënt minder voor jullie. Hij heeft zo een veel betere toekomst zonder jullie. Ik ben trots op die jongen".

Merk soms dat de begeleiding trillingen in het gezicht krijgt en zenuwtrekjes vertoont door mij als ik aan het woord ben. Ik ben zeker niet blind, ik zie alles, teveel zelfs.

Ik gebruik woorden die niet alleen begeleiding raakt, maar ook andere mensen. Ben ook een dichter snap je? Niet dat het altijd rijmt maar het zijn woorden die je niet snel zal tegen komen. Ik heb een creatieve geest en dat weet ik van mezelf.

Er zal nog meer komen, Sarah waar ik helemaal in een deuk van ga liggen.

Het is erg trieste situatie waar ik onder leef maar ik lach om dit zwakke volk wat de zorgverlening/psychiatrie is.

Ik luister aandachtig naar de cliënten, het is alleen zo jammer dat ze zich helemaal overgeven aan de stichting. Ze zeggen van: "Ja, het kan niet anders", maar ik roep: "Vecht tegen dit minderwaardigheidscomplex van jezelf! Laat zien wie je werkelijk bent en waar je voor gaat en ga er echt voor!"

Maar het lijkt wel dat de cliënten al zijn gehersenspoeld door de begeleiding, ze geven zich gewonnen.

Let op: ik zal de strijd aangaan tegen elk onrecht en daar heb ik jou, Henk en Tamara van Positieve Nood bij nodig. Hopelijk komen er nog meer kunstenaars die er zo over denken. Ik vind de naam Positieve Nood alleen al briljant.

Henk en Tamara kwamen heel overtuigend over en gaan echt voor de zaak.

Ik ben blij dat ze een bezoek willen plegen aan mijn woonsituatie en kijken hoe mijn leefomstandigheid is. Ze willen ook voor mij opkomen.

Ik vond het wel leuk toen Henk zei dat die mij zo niet verwacht had. Dat ik een rocker ben. Dat vond ik wel een compliment waard. Tamara lijkt mij een zorgzame vrouw die net als Henk goed kan luisteren.

Vond het ook erg gaaf dat Henk aan bodybuilding doet en hij is best gevoelig, zag ik in zijn ogen.

Ik ben echt blij dat dit gesprek heeft plaatsgevonden, je weet niet hoeveel dit voor mij betekend heeft.

Nu heb ik het echt aan professionals verteld en zo laat ik het meer aan de wereld zien. Om minder alleen te zijn als het ware. Meer begrip en echt gehoord worden, is eigenlijk waar ik al een hele tijd naar snakke!

Jullie geven mij nieuwe hoop en moed.

Een betere toekomst, we gaan er helemaal voor!

*ooit zal het licht schijnen in de duisternis
want de vloek is onze getuigenis
ons noodlot ligt in onze handen
we hebben echte mensen nodig
om samen te smelten
tot de wereld zich weer tot een punt staat van nieuw begin*

Nawoord Sarah Morton: Ik zou alle ouders willen zeggen: Luister naar je kind, al heb je een andere mening.

Zeg hem of haar: Je bent mooi zoals je bent.

Ook al heeft je zoon of dochter een diagnose, ga naast je kind staan, in plaats van naast de zorg en de psychiatrie.

Wolf wacht er al zijn halve leven op...